

Ποιές είναι οι διαφορές μεταξύ ενός ορθοδόξου γέροντα κι ενός «γκουρού»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Του Αθανάσιου Ρακοβαλή

Θα προσπαθήσουμε να περιγράψουμε τις διαφορές μεταξύ ενός γκουρού όπως τον δημιουργεί η παράδοση των ανατολικών θρησκειών (Ινδουισμός, Βουδισμός κ.λπ.) και ενός γέροντα όπως τον θέλει η παράδοση της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Αυτές οι δύο “μορφές” είναι “θεσμοί” που υπάρχουν εδώ και χιλιετίες μέσα στις αντιδιαμετρικές αυτές παραδόσεις και ενώ εκ’ πρώτης όψεως μοιάζουν να έχουν τον ίδιο ρόλο, εν τούτοις μία βαθύτερη και προσεκτικότερη ματιά θα μας αποκαλύψει τις τεράστιες διαφορές τους. Το μπακίρι έχει το χρώμα και την λάμψη του χρυσού και μπορεί να ξεγελάσει ανθρώπους χωρίς πείρα, το έμπειρο μάτι όμως καταλαβαίνει την τεράστια διαφορά τους.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν..

1η) Ο γέροντας δείχνει τον Χριστό ενώ ο γκουρού τον εαυτό του. Και οι δύο αναλαμβάνουν να φέρουν τον άνθρωπο κοντά στον Θεό. Ο γκουρού όμως ισχυρίζεται ότι ο ίδιος είναι Θεός και απαιτεί και λαμβάνει λατρεία από τους οπαδούς του. Ο γέροντας παραδέχεται ότι είναι ένας αμαρτωλός άνθρωπος, που σκύβει το κεφάλι του κάτω από το πετραχήλι στην εξομολόγηση, και λέει ότι λατρεία πρέπει να προσφέρουμε μόνο στον Χριστό, γιατί η λατρεία αρμόζει μόνο στον αληθινό Θεό. 2η) Ο γέροντας έχει στόχο να βοηθήσει τα πνευματικά του παιδιά, να ωριμάσουν, να γίνουν ικανοί να βαδίζουν μόνα τους στην πνευματική οδό που οδηγεί στην ένωση με τον Χριστό, να γίνουν ανεξάρτητοι, χειραφετημένοι πνευματικοί άνθρωποι που δεν τον έχουν πλέον ανάγκη. Δεν είναι λίγες οι φορές που τα πνευματικοπαίδια ξεπέρασαν στην αρετή και την Χάρη τους γερωντάδες τους.

Ο γκουρού ενεργεί αντίθετα. Θέλει τους ανθρώπους που είναι γύρω του να είναι οπαδοί του και κάτω από την επιρροή του μέχρι το τέλος της ζωής τους. Ζητά από τους οπαδούς του να πετάξουν το μυαλό τους γιατί τους δημιουργεί πολλά προβλήματα και να παραδώσουν ολοκληρωτικά τον εαυτό τους σε αυτόν γιατί αυτός είναι Θεός, με το πρόσχημα της πνευματικής εξέλιξης, της πνευματικής ανόδου. Έτσι σταματάει η ψυχολογική και διανοητική ανάπτυξη των οπαδών του και έχουμε φαινόμενα παλιμπαιδισμού και ψυχωτικά σύνδρομα. Η κριτική σκέψη αποθαρρύνεται και τελικά καταστρέφεται. Αυτό που απαιτείται και προβάλλεται ως αρετή και πρότυπο προς μίμηση είναι η απόλυτη υπακοή και παράδοση στον γκουρού. Έτσι ο οπαδός του γκουρού καθίσταται στο τέλος μίας πνευματικής - ψυχολογικής πορείας πλήρως εξαρτώμενος, μια μαριονέτα στα χέρια του γκουρού.

3η) Ο γέροντας αγαπάει τα πνευματικά του παιδιά. Για να φτάσει κανείς να γίνει γέροντας πρέπει να έχει κάνει πνευματική εργασία στον εαυτό του, να έχει αποκτήσει την εμπειρία και την Χάρι του Χριστού, να έχει πνευματική αγάπη, να ζητεί, να ποθεί, το καλό του άλλου και να παραβλέπει τον εαυτό του για χάρη των μαθητών του. Ακόμα δε και να μπορεί να δώσει και την ζωή του για χάρη τους αν και όταν χρειαστεί. Έτσι περιέγραψε το πρότυπο του καλού ποιμένα ο ίδιος ο Χριστός. Αυτή είναι η διδασκαλία του Ευαγγελίου, αυτό είναι το ορθόδοξο πρότυπο. Αντίθετα ο υπάλληλος, “ο μισθωτός” βλέπει τον κίνδυνο να έρχεται και το βάζει στα πόδια αδιαφορώντας για τους άλλους. Ο γκουρού αγαπάει τον εαυτό του και όχι τους άλλους. Εκμεταλλεύεται τους αφελείς και υποταγμένους οπαδούς του. Κοιτάζτε τους γκουρού, ήρθαν πάμπτωχοι από την Ινδία και έγιναν πάμπλουτοι μέσα σε λίγα χρόνια, από τις περιουσίες που τους χάρισαν οι οπαδοί τους. Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς, την πονηρία των γκουρού ή την αφέλεια των ανθρώπων;

4η) Ο γέροντας μέσω της προσωπικής ασκητικής του πείρας γνωρίζει καλά την ανθρώπινη ψυχή τα πάθη και τις αδυναμίες της. Έχει διάκριση και είναι σε θέση να βοηθήσει και τους άλλους να απαλλαγούν από τα πάθη τους και τα ψυχολογικά τους προβλήματα, και να σταθούν στα πόδια τους, αν βεβαίως είναι διατεθειμένοι να κουραστούν, να αγωνισθούν. Ο γκουρού διαθέτει και αυτός ψυχολογικές γνώσεις, μόνο που τις χρησιμοποιεί για να υποτάξει τους ανθρώπους στην θέληση του και να τους εκμεταλλευτεί.

5η) Ο γέροντας είναι με τον Χριστό ενώ ο γκουρού είναι με τον διάβολο. Ο γέροντας δεν ισχυρίζεται ότι διαθέτει «δυνάμεις». Προσεύχεται στον Χριστό και παρακαλεί να βοηθήσει. Κάποιοι αγιασμένοι γέροντες είναι τιμημένοι από τον Χριστό με πνευματικά χαρίσματα. Τα υπερφυσικά θαύματα που συμβαίνουν ομολογούν ότι οφείλονται στην δύναμη του Χριστού και όχι στον εαυτό τους... Ο γκουρού αντίθετα ισχυρίζεται, ότι ο ίδιος, σαν Θεός που λέει ότι είναι, διαθέτει τεράστιες πνευματικές δυνάμεις που μπορούν να αλλάξουν την ιστορία του κόσμου. Παρ’ όλες τις υπερβολές και τις τερατολογίες

που λένε, λόγω της υπερηφάνειάς τους, η αλήθεια είναι ότι όντως διαθέτουν κάποιες πνευματικές δυνάμεις. Όχι όλοι, αλλά σίγουρα αρκετά από τα στελέχη και σε διαφορετική ένταση ο καθένας τους. Ας μη το θεωρήσει κανείς αυτό υπερβολή, γιατί όντως υπάρχει μαγεία, το λέει άλλωστε και το Ευαγγέλιο, και αυτοί οι άνθρωποι είναι μάγοι. Γιατί πως εξηγείται το γεγονός ότι πολλοί άνθρωποι, όχι ένας και δύο, μορφωμένοι, πλούσιοι, ταξιδεμένοι, επιχειρηματίες, έμπειροι από την ζωή και την πονηριά των ανθρώπων, πέσανε στα δίχτυα κάποιου γκουρού και “πέιστηκαν” να δωρίσουν τις περιουσίες τους σε αυτόν; Αυτοί οι άνθρωποι δύσκολα υποκύπτουν σε ψυχολογικές μεθόδους χειραγώγησης και επιβολής. Αυτοί, οι πλούσιοι και ισχυροί γίνονται κυρίως στόχος των μαγικών τεχνών των γκουρού. Οι γκουρού είναι κάτοχοι αυτής της “δαιμονικής σοφίας”, της μαγείας. Συνήθως χρησιμοποιούν ένα συνδυασμό μαγείας και απάτης. Ο γέροντας Παΐσιος αναφερόμενος στο θέμα, έλεγε «Δύο πνευματικές δυνάμεις υπάρχουν στον κόσμο, ο Θεός και ο διάβολος, εμείς είμαστε με τον Χριστό, αυτοί με ποιόν είναι;» Η ανατολή ανέκαθεν θεωρείτο το κέντρο της μαγείας, και οι ειδωλολατρικές θρησκείες το πανεπιστήμιό της. Γιατί «αυτό που κάνει έναν άνθρωπο μάγο είναι η σχέση του με τον Σατανά» για να χρησιμοποιήσω τα λόγια ενός πρώην μάγου. 6η) Ο γέροντας σαν αμαρτωλός άνθρωπος που δηλώνει και πιστεύει ότι είναι ΔΕΝ διεκδικεί το αλάθητο. Δίνει συμβουλές, όχι μεταφυσικά αποφθέγματα, που μοιάζουν με χρησμούς κάποιου ειδωλολατρικού μαντείου. Ο γκουρού μοιράζει χρησμούς και μεταφυσικά γενικόλογα αποφθέγματα, απαιτεί την απόλυτη συμμόρφωση στα λόγια του. Ο γκουρού δίνει εντολές, όχι συμβουλές γιατί... είναι αλάθητος Θεός. 7η) Ο γέροντας, όπως και οποιοσδήποτε άλλος που ενδιαφέρεται, μπορεί να μεσιτεύσει στον Χριστό για την σωτηρία μιάς ψυχής αλλά ο Θεός θα αποφασίσει για την σωτηρία ή την καταδίκη της. Ο γκουρού αντίθετα ισχυρίζεται, ότι αυτός ο ίδιος μπορεί να σώσει ή να καταδικάσει μία ψυχή. Ψέμα.! Τεράστιο ψέμα! Ισοδύναμο σε μέγεθος με το ψέμα που είπε ο διάβολος στην Εύα στο Παράδεισο. ΑΝ όμως πλανηθεί κάποιος και το πιστέψει, τότε βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση. Φαντασθείτε να πιστεύετε στα σοβαρά ότι ένας άνθρωπος μπορεί να κρατάει στα χέρια του όχι μόνο την ζωή σας σ’ αυτόν τον κόσμο αλλά και την μεταθανάτο πορεία σας. Είναι ψυχωτική κατάσταση, ανύπαρκτη, υπάρχει μόνο μέσα στο νού του θύματος. Οι συνέπειές της όμως είναι πραγματικές. Φέρνει την απόλυτη υποταγή! Τον απόλυτο τρόπο! Τι πνευματική υποδούλωση! Όντως σατανικό το εφεύρημα. 8η) Ο γέροντας είναι σχετικός ενώ ο γκουρού απόλυτος. Ένας γέροντας μπορεί με ταπείνωση να πει σε κάποιο πρόσωπο ότι εγώ δεν μπορώ να σε βοηθήσω, πήγαινε σε κάποιον άλλο να βοηθηθείς... ή ακόμα μπορεί η πρωτοβουλία να έρθει από το ίδιο το πνευματικό παιδί που ζητάει να αλλάξει γέροντα ή πνευματικό, για κάποιους λόγους, μέσα σε ένα πνεύμα ελευθερίας. Αυτό είναι κάτι το

σύνηθες μέσα στην ορθόδοξη παράδοση. Στην διάρκεια της ζωής του ένας χριστιανός συμβαίνει και αλλάζει πνευματικό-εξομολόγο. Δεν υπάρχει προσωποληψία. Το κέντρο είναι ο Χριστός, όχι ο άνθρωπος. Κάτι τέτοιο είναι αδιανόητο για την γκουρουνιστική παράδοση. Αν κάποιος απομακρυνθεί από ένα γκουρού, αυτό θα γίνει κάτω από την ψυχολογική πίεση της απόλυτης μεταφυσικής καταδίκης. Πρέπει να έχει κάποιος δύναμη ψυχής για να αντέξει την ψυχολογική πίεση και να ελευθερώσει τον εαυτό του από την επιρροή του γκουρού. Αυτό όμως δεν αρκεί πάντοτε. Αν αυτός που θέλει να αποσκιρτήσει είναι σημαντικός για αυτούς, είτε γιατί είναι πλούσιος, διάσημος, είτε γιατί γνωρίζει μυστικά λόγω της θέσης που είχε μέσα στην οργάνωση τους, τότε θα στείλουν πάνω του δαιμόνια- σαν μάγοι που είναι- και θα αντιμετωπίσει δαιμονικό πόλεμο. Σ' αυτή την περίπτωση είναι αδύνατο ο άνθρωπος να τα βγάλει πέρα χωρίς την βοήθεια του Χριστού. Ο Χριστός είναι ο μόνος μέσα στην ιστορία, που συνέτριψε την δύναμη του διαβόλου.

Βέβαια υπάρχουν και πολλές περιπτώσεις, οι περισσότερες μάλλον, όπου δεν συμβαίνουν τα ανωτέρω. Αν ο άνθρωπος δεν τους ενδιαφέρει ιδιαίτερα ή αν έχουν πάρει απ' αυτόν ότι μπορούν να πάρουν (οικονομικά, κοινωνικά, δωρεάν εργασία, κλπ) με την αδιαφορία που του δείχνουν τον αφήνουν να "φύγει", τον πετάνε σαν στημένη λεμονόκουπα.

Τελειώνοντας να συνοψίσουμε και να πούμε την γενική διαφορά. Ο γέροντας είναι ένας ταπεινός άνθρωπος με εν Χριστώ αρετές και πολέμιος των παθών. Συνειδητό μέλος της εκκλησίας που ίδρυσε ο Χριστός, ενισχύεται και τρέφεται πνευματικά απ' αυτήν και την Χάρι Του. Ο γκουρού είναι γέννημα των ειδωλολατρικών θρησκειών της ανατολής, είναι ένας άνθρωπος που έχει δοθεί αχαλίνωτα στα πάθη του, χωρίς ενδοιασμούς και χρησιμοποιεί την δύναμη του Διαβόλου (μαγεία) για να τα ικανοποιήσει. Έχει δαιμονική πονηρία. Είναι ένας προβατόσχημος λύκος. Υποκριτής. Υποκρίνεται τον άγγελο ενώ είναι υπηρέτης του Διαβόλου. Το κυρίαρχο πάθος του είναι η υπερηφάνεια. Εγώ είμαι και κανένας άλλος. Υποτιμά και περιφρονεί τους άλλους ανθρώπους. Το κρύβει όμως πίσω από μία δήθεν αγάπη. Να, δες πως τους έκανα να με προσκυνούν σαν Θεό, σκέφτεται. Βέβαια έχει και όλα τα άλλα πάθη. Ματαιοδοξία, φιλαργυρία και φιληδονία. Πολλοί γκουρού εκμεταλλεύονται και σεξουαλικά τους οπαδούς τους, γιατί μία συνεύρεση με τον γκουρού, είτε άνδρας είναι είτε γυναίκα είναι το θύμα, κατά την δαιμονική διδασκαλία τους, αποτελεί μεγάλη βοήθεια για πνευματική άνοδο του οπαδού. Παρουσιάζουν την σεξουαλική εκμετάλλευση σαν πνευματική ευεργεσία. Κάτι τέτοιο είναι αδιανόητο για την ορθόδοξη παράδοση. Δεν ισχυρίζομαι ότι μέσα στο χώρο της ορθόδοξης παράδοσης δεν συμβαίνουν λάθη ή ότι δεν υπάρχουν προβληματικές καταστάσεις, βεβαίως και υπάρχουν. Είναι αποτέλεσμα των ανθρώπινων παθών, της κακίας αυτής που έχει φωλιάσει μέσα στις καρδιές των ανθρώπων. Αυτό

που κάνει την μεγάλη διαφορά και αυτό είναι το πολύ σημαντικό, είναι ότι η ορθόδοξη δογματική πίστη καταδικάζει, πολεμά και απορρίπτει συμπεριφορές παρόμοιες με αυτές των γκουρού, όταν εμφανίζονται και μέσα στην εκκλησία, σαν αμαρτωλές παρεκτροπές, ενώ οι ανατολίτικες δοξασίες τις έχουν κάνει κανόνα και τρόπο ζωής. Όσοι ακολουθούν τα ορθά δόγματα μπορούν να διορθώσουν την στραβή ζωή τους, ενώ όσοι πλανηθούν και ακολουθήσουν τα στραβά δόγματα θα καταστρέψουν σιγά-σιγά και ότι σωστό έχουν μέσα τους. Το ορθό δόγμα μας ελευθερώνει, ενώ η πλάνη (=το λάθος δόγμα) μας υποδουλώνει. Άρα, είναι λοιπόν σημαντικό να βιώνουμε και να εμβαθύνουμε στα δόγματα της ορθοδοξίας, για να μην γινόμαστε εύκολα θύματα εμπαθών ανθρώπων εντός ή εκτός της εκκλησίας. Για να φτάσουν μέχρι εμάς, σήμερα, λαμπικαρισμένα τα ορθόδοξα δόγματα, δόθηκαν μάχες και πολλοί από τους πατέρες μας, μέσα στο πέρασμα των αιώνων, τράβηξαν τα πάνδεινα, μαρτύρησαν, έδωσαν το αίμα τους για να διαφυλάξουν αλώβητη την αλήθεια για τον Θεό, τον κόσμο και τον άνθρωπο. Σήμερα οι γκουρού της Νέας Εποχής, οι ψευδόχριστοι, οι πρόδρομοι του Αντιχρίστου, επιτίθενται στην ορθόδοξη εκκλησία και θέλουν να πνίξουν το ορθόδοξο δόγμα, να επιβάλουν την πλάνη και να σκλαβώσουν τους ανθρώπους, πνευματικά, κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά. Αυτοί είναι οι εχθροί του Χριστού που πολεμούν την εκκλησία Του από έξω ενώ οι αιρετικοί την πολεμούν από μέσα. Έχουν όμως την ίδια ψυχή, την ίδια πονηριά, τις ίδιες συμπεριφορές, τον ίδιο στόχο.

Πηγή: http://hellas-orthodoxy.blogspot.gr/2013/05/blog-post_4363.html